

ко винени бжчи и два топа. — „Ето ти и дворецътъ, каза единъ отъ селѣните. — Той си частъ ще да кажемъ за васъ.“ Той влѣзе въ колибата. Азъ поглѣдахъ на Савелича: старчето са кржстеше и четеше нѣкаква си молитва. Азъ прочѣкахъ джлго време, най-послѣ селѣнинътъ са вжрна и каза ми: „Вжрви, нашиятъ баща каза да пропуснеме офицеринътъ“.

Азъ влѣзохъ въ колибата, или въ дворецътъ, както го наричаха селѣните. Той бѣше освѣтленъ съ двѣ лдени свѣщи; стѣните му бѣха облѣпени съ златна хартия; но въ това сжщо време столиците, столовете, ржкомийницата, окачена на вжженце, ржчникътъ на гвоздѣтъ, ржженътъ въ жгалѣтъ, нарѣденните гжрнета на една широка полица, — сичко бѣше като въ обикновенна селска колиба. Пугачовъ сѣдѣше подъ иконите, въ червена дрѣха, съ високъ калпакъ, и важно бѣше подпрѣлъ ржцете си надъ поѣсѣтъ. Около него стоѣха нѣколко души негови по-главни другаре, и, както са видѣше, съ лжжно подобострастие. Извѣстието, че изъ Оренбургъ е дошѣлъ офицеринъ, както са видѣше, бѣше пробудило въ бунтовниците силно любопитство и че тие сж са приготовиле да ма посрѣшнатъ съ тжржество. Пугачовъ ма позна отъ пжрвиятъ поглѣдъ. Последниятъ негова важность са изгуби тутакси. — „А, ваше благородие! ми каза той съ живость. — Какъ живѣешъ? За какво та донесе господъ?“ Азъ му отговорихъ, че отивахъ по работата си и че неговите хора ма задрѣха. — „А по каква работа?“ ма попита той. Азъ не знахъ какво да му отговора. Пугачовъ, като си помисли, че азъ не ща да кажа предъ свидѣтели, са обжрна камъ другарете си и заповѣда имъ да излѣзатъ. Сичките го послушаха, освѣти двамина, които са не мжрднаха отъ мѣстата си. — „Говори при